

Cauza 240/84

NTN Toyo Bearing Company Limited și alții

împotriva

Consiliului Comunităților Europene

„Acțiune în anulare - Drepturi antidumping“

HOTĂRÂREA CURȚII (a cincea cameră)
din 7 mai 1987*

În cauza 240/84,

NTN Toyo Bearing Company Limited și alții, Osaka, Japonia, reprezentată de către Werner von Simpson, profesor la Universitatea din Fribourg-en-Brigau, și Malte Sprenger, avocat la Oberlandesgericht din Düsseldorf, cu domiciliul ales la Luxembourg, la cabinet avocat Claude Penning, 43, avenue du X-Septembre,

reclamantă,

împotriva

Consiliul Comunităților Europene, reprezentat de către Erik Stein, în calitate de agent, cu domiciliul ales la Jörg Käser, Banca Europeană de Investiții, 100, boulevard Konrad-Adenauer, Luxembourg,

pârât,

susținut în pretențiile sale de

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de către John Temple Lang, consilier juridic, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg, la Georgios Kremlis, bâtiment Jean Monnet, Plateau du Kirchberg,

și

Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA), reprezentată de către Dietrich Ehle, Ulrich C. Feldman, Volker Schiller, Hilmar Nehm, avocați în baroul din Cologne, cu domiciliul ales în Luxemburg, la cabinet avocat Ernest Arendt, rue Philippe II,

intervenienți,

având ca obiect anularea Regulamentului nr. 2089/84 al Consiliului din 19 iulie 1984 de instituire a unui drept antidumping definitiv la importurile de anumii rulmenți cu bile, originari din Japonia și din Singapore (JO L 193, p. 1), în temeiul articolului 173 din tratat,

CURTEA (a cincea cameră)

* Limba de procedură: engleza.

constituită din Y. Galmot, președinte de cameră, F. Schockweiler, U. Everling, R. Joliet J. C. Moitinho de Almeida, judecători,

avocat general: G. F. Mancini,
grefier: S. Hackspiel, administrator

având în vedere raportul pentru ședință și în urma procedurii orale din 23 septembrie 1986, în cursul căreia reclamantul a fost reprezentat de către Werner von Simson și Malte Sprenger, pârâta de către E. Stein și H. J. Rabe, Comisia Comunităților Europene de către J. Temple Lang și FEBMA de către D. Ehle,

după ascultarea concluziilor avocatului general, prezentate în ședința din 11 decembrie 1986,

pronunță prezenta

Hotărâre

1. Prin cererea depusă la greșea Curții la 1 octombrie 1984, societatea NTN Toyo Bearing Company Limited, Osaka, Japonia, (denumită în continuare „NTN“) a introdus, în temeiul articolului 173 din tratat, o acțiune vizând anularea Regulamentului nr. 2089/84 al Consiliului din 19 iulie 1984 de instituire a unui drept antidumping definitiv la importurile de rulmenți cu bile, al căror diametru exterior maxim nu depășește 30 mm, originari din Japonia și Singapore (JO L 193, p. 1).
2. Prin Regulamentul nr. 744/84 din 19 martie 1984 (JO L 79, p. 8), Comisia a instituit un drept antidumping provizoriu la importurile de astfel de microrulmenți cu bile, originari din Japonia și Singapore.
3. În ceea ce privește cadrul reglementar și faptele aflate la originea litigiului, precum și motivele și argumentele părților, se face trimitere la raportul pentru ședință. Elementele din dosar nu sunt reluate mai jos decât în măsura în care sunt necesare pentru raționamentul Curții.

Cu privire la admisibilitate

4. Consiliul consideră că acțiunea nu este admisibilă decât în măsura în care privește dreptul antidumping impus reclamantului. Consiliul susține că actul atacat este un regulament și, prin urmare, numai dispozițiile care îl privesc în mod direct și individual pe reclamant pot face obiectul unei acțiuni în anulare.
5. Trebuie amintit că, în conformitate cu jurisprudența constantă, în special hotărârea din 21 februarie 1984 (Allied Corporation și alții/Comisia, 239 și 275/82, Rec. p. 1005), actele care prevăd instituirea de drepturi antidumping în aplicarea Regulamentului nr. 3017/79 al Consiliului din 20 decembrie 1979 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping sau al subvențiilor din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Economice Europene (JO L 339, p. 1), sunt de natură de a privi în mod direct și individual, în sensul articolului 173 alineatul (2) din tratat, întreprinderile producătoare și exportatoare care pot demonstra că au fost identificate în actele Comisiei sau ale Consiliului sau au fost vizate de anchetele preliminare. Consiliul nu contestă că regulamentul atacat este de natură de a privi în mod direct și individual NTN, la care se face referire în mod expres.

6. Cu toate acestea, este necesar să se precizeze că regulamentul atacat nu prevede reguli generale aplicabile unui ansamblu de comercianți vizați în mod nediscriminatoriu, însă impune drepturi antidumping diferite unui număr de societăți producătoare sau exportatoare de microrulmenți cu bile, cu sediul în Japonia și în Singapore, care sunt desemnate în mod expres, precum și altor societăți nespecificate, care desfășoară aceleași activități în aceleași țări. Trebuie recunoscut, în aceste condiții, că NTN este individual vizată de dispozițiile din regulamentul atacat care îi impun un drept antidumping special și stabilesc valoarea acestuia, nu de acelea care impun drepturi antidumping altor societăți.
7. Din cele menționate anterior rezultă că excepția de inadmisibilitate ridicată de Consiliu trebuie să fie admisă și că acțiunea trebuie să fie respinsă ca inadmisibilă, în măsura în care urmărește anularea Regulamentului nr. 2089/84 în ansamblul său. Cu toate acestea, acțiunea este admisibilă și va fi examinată pe fond în măsura în care se urmărește anularea regulamentului atacat numai în ceea ce privește dispozițiile acestuia care privesc exclusiv NTN.

Cu privire la fond

8. Reclamanta invocă mai multe motive, care, în funcție de diferitele argumente prezentate, trebuie grupate după cum urmează:

—nelegalitatea și caracterul arbitrar al metodei de calcul a marjei de dumping;

—nelegalitatea refuzului de a lua în considerare creșterile de preț efectuate după perioada de anchetă;

—nelegalitatea și absența motivării pentru respingerea *a priori* a propunerilor de angajament în materie de prețuri;

—faptul că dreptul antidumping instituit nu este proporțional cu prejudiciul suferit de industria comunitară.

I — *Cu privire la motivul care se întemeiază pe nelegalitatea și caracterul pretins arbitrar al metodei de calcul a marjei de dumping*

9. Pentru a preciza domeniul de aplicare al măsurilor și argumentelor invocate în această privință de către reclamantă, este necesar să se amintească, în primul rând, că, în temeiul articolului 2 alineatele (2) și (3) litera (a) din Regulamentul Consiliului nr. 3017/79, un produs este considerat ca făcând obiectul unui dumping atunci când prețul acestuia la exportul în Comunitate este mai mic decât valoarea normală a unui produs similar, adică a prețului plătit, în cursul operațiunilor comerciale normale, pentru acel produs destinat consumului în țara exportatoare. În conformitate cu articolul (2), alineatul (13), litera (a) din regulament, prin marjă de dumping trebuie să se înțeleagă „suma prin care valoarea normală depășește prețul de export“.
10. Din aceste dispoziții rezultă că prețul de export și valoarea normală constituie termenii de comparație care permit stabilirea marjei de dumping. În conformitate cu articolul 2 alineatul (13) literele (b) și (c) din Regulamentul nr. 3017/79, „atunci când prețurile variază, marja de dumping poate fi stabilită tranzacție cu tranzacție sau prin trimitere la prețurile cel mai des întâlnite, reprezentative sau mediu ponderate; atunci când marjele de dumping variază, pot fi stabilite mediu ponderate“.

11. Din alineatul (11) al regulamentului atacat rezultă că, în cauză, valoarea normală a fost calculată pe baza unei medii ponderate a prețurilor practicate pe piața internă. Prețul de export, astfel cum este indicat la alineatul (16) din regulamentul atacat, a fost calculat după o formulă tranzacție cu tranzacție. Din dosar rezultă că, în temeiul acestei formule, prețurile de export superioare valorii normale au fost luate în considerare după ce au fost în mod fictiv reduse la nivelul valorii normale și că o medie ponderată a fost stabilită între ansamblul prețurilor de export constatate, fie că era vorba despre prețuri inferioare sau de prețuri egale cu valoarea normală. Marja de dumping a fost stabilită ulterior prin comparație între valoarea normală calculată după metoda mediei ponderate și prețul de export calculat după metoda tranzacție cu tranzacție.
12. Reclamanta susține, în primul rând, că adoptarea acestor metode pentru calcularea valorii normale și a prețului de export ar fi nelegală.
13. În această privință, este necesar să se constate, în primul rând, că metodele de calcul ale valorii normale și ale prețului de export sunt enumerate la articolul 2 alineatele (3)-(7) și, respectiv, articolul 2 alineatul (8) din Regulamentul nr. 3017/79. Aceste dispoziții prevăd în mod independent mai multe metode diferite pentru calcularea fiecăruia din termenii de comparație.
14. Această independență a metodelor de calcul care ar putea fi folosite este confirmată de termenii prevăzuți la articolul 2 alineatul (13) literele (b) și (c) din Regulamentul nr. 3017/79, care se limitează la a indica diferitele posibilități de a calcula marja de dumping fără a formula obligația ca metodele alese pentru calcularea valorii normale și a prețului de export să fie similare sau identice.
15. În al doilea rând, este necesar să se sublinieze că, în potrivit articolului 2 alineatul (9) din Regulamentul nr. 3017/79: „Pentru a stabili o comparație validă, prețul de export și valoarea normală trebuie să fie examinate pe o bază comparabilă în ceea ce privește caracteristicile fizice ale produsului, cantitățile și condițiile de vânzare.“
16. Din această ultimă dispoziție rezultă, pe de o parte, că aceasta vizează definirea ajustărilor care ar putea fi aduse valorii normale și prețului de export după ce acestea au fost calculate în conformitate cu metodele prevăzute în acest scop și, pe de altă parte, că ajustările prevăzute, astfel cum se menționează la considerentul 8 din Regulamentul nr. 3017/79, se referă exclusiv la diferențele observate în ceea ce privește caracteristicile fizice și cantitățile de produse, condițiile de vânzare și nivelul tranzacțiilor comerciale, luate în considerare pe piața internă și pe piața de export.
17. Din cele menționate anterior rezultă că dispozițiile Regulamentului nr. 3017/79 nu prevăd ca valoarea normală și prețul de export să fie calculate după metode identice.
18. În continuare, reclamanta susține că metoda tranzacție cu tranzacție, adoptată de Comisie pentru a calcula prețul de export ar conduce la luarea în considerare numai a prețurilor de export care sunt inferioare valorii normale. Această metodă ar prezenta astfel un caracter arbitrar și ar denatura calculul marjei de dumping.
19. Este necesar să se sublinieze, cu privire la acest considerent, că alegerea între diferitele metode de calcul indicate la articolul 2 alineatul (13) litera (b) din Regulamentul nr. 3017/79 presupune o apreciere a situațiilor economice complexe. Prin urmare, după cum Curtea a stabilit, în special în hotărârea din 11 iulie 1985 (Remia, 42/84, Rec. p. 2545), instanța trebuie să limiteze controlul pe care îl exercită în ceea ce privește o astfel de analiză la verificarea

respectării normelor de procedură, a exactității materiale a faptelor în conformitate cu care s-a făcut alegerea contestată, a lipsei vreunei erori manifeste în aprecierea faptelor sau a absenței abuzului de putere.

20. Argumentul dezvoltat de către reclamantă este echivalent cu a susține că instituțiile au comis o eroare evidentă în analizarea faptelor cauzei prin adoptarea unei metode de evaluare a marjei de dumping care nu ia în considerare prețurile de export superioare valorii normale și conduce, prin urmare, la un rezultat inechitabil.
21. Acest argument nu poate fi acceptat. Este necesar să se constate, în primul rând, că, contrar a ceea ce susține reclamanta, metoda tranzacție cu tranzacție nu elimină din calculul marjei de dumping tranzacțiile încheiate la prețuri superioare valorii normale. Aceasta se limitează la a aduce în mod fictiv prețurile la nivelul valorii normale, însă le integrează în calculul mediei ponderate a ansamblului de prețuri practicate pe piața de export.
22. Este necesar să se sublinieze, în continuare, că libertatea de a alege una din metodele indicate la articolul 2 alineatul (13) litera (b) din Regulamentul nr. 3017/79 are drept scop folosirea metodei celei mai potrivite pentru procedura instituirii unui drept antidumping. În conformitate cu articolul 2 alineatul (1) și articolul (4) alineatul (1) din același regulament, o astfel de procedură are drept scop eliminarea prejudiciului sau a unui prejudiciu eventual care rezultă în urma unei practici de dumping pentru un sector economic stabilit al Comunității.
23. Metoda tranzacție cu tranzacție este singura care permite împiedicarea anumitor manevre care constau în disimularea practicilor de dumping prin practicarea de prețuri diferite, unele superioare și unele inferioare valorii normale. Aplicarea, într-un astfel de context, a metodei mediei ponderate nu ar răspunde scopului procedurii antidumping, în măsura în care această metodă ar avea, în esență, ca efect mascarea vânzărilor efectuate la preț de dumping prin cele efectuate la preț de dumping denumit „negativ“ și nu ar elimina în niciun fel prejudiciul suferit de producția comunitară în cauză.
24. Este necesar, prin urmare, să se admită că, în cauză, Comisia nu a comis nicio eroare evidentă în analizarea faptelor cauzei, punând în aplicare metoda tranzacție cu tranzacție pentru calcularea marjei de dumping, și să se respingă acest motivul analizat mai sus.

II — *Cu privire la motivul care se întemeiază pe nelegalitatea refuzului de a lua în considerare creșterile de preț efectuate după perioada de anchetă*

25. Reclamanta subliniază că, după instituirea de drepturi antidumping provizorii prin Regulamentul nr. 744/84, a comunicat Consiliului creșterile de preț la care a procedat de îndată, fără ca acesta din urmă să le ia în considerare și să nu mai instituie drepturi antidumping definitive. Aceasta consideră, în special, că motivul refuzului de a lua în considerare creșterile bruște de prețuri, care se întemeiază pe faptul că acestea au avut loc după perioada acoperită de anchetă, nu este valabil, deoarece duce la negarea diferenței dintre drepturile antidumping provizorii și drepturile antidumping definitive. Pe de altă parte, noțiunea de perioadă acoperită de anchetă, care nu apare în Regulamentul nr. 3017/79, este incompatibilă cu articolul 2 A din același regulament, din care rezultă că prejudiciul suferit de industria comunitară trebuie să fie apreciat în funcție de intrarea mărfurilor în Comunitate. În cele din urmă, aceasta invocă încălcarea articolului 13 din același regulament, în conformitate cu care ar trebui instituit un drept mai mic dacă acesta ar fi de ajuns pentru ca prejudiciul în cauză să nu mai existe.
26. Este necesar să se constate că luarea în considerare a creșterilor bruște de preț, după perioada acoperită de anchetă, nu este prevăzută de Regulamentul nr. 3017/79. În acest domeniu,

procesul de decizie cuprinde o anchetă a cărei deschidere și derulare sunt stabilite de articolul 7 din regulament. Această anchetă trebuie să permită, printr-o procedură în contradictoriu, stabilirea faptelor incontestabile pe baza cărora va fi întemeiată fie o decizie de închidere, fie instituirea de drepturi antidumping. În același timp, din considerentele 14 și 15 din același regulament rezultă că procedura de anchetă nu trebuie să împiedice acțiunea rapidă și eficientă a Comunității. Pentru a reconcilia aceste două obiective, este esențial ca perioada acoperită de anchetă, în cursul căreia s-au produs faptele care trebuie stabilite, să aibă o durată bine determinată și limitată în timp.

27. În cazul în care NTN invocă încălcarea articolului 2 A și a articolului 13 din Regulamentul nr. 3017/79, care leagă instituirea unui drept antidumping de existența unui prejudiciu, este necesar să se observe că respectivele creșteri de preț, decise după finalul perioadei acoperite de anchetă, pot determina, după caz, o reexaminare a situației în temeiul articolului 14 din Regulamentul nr. 3017/79 sau pot conduce la restituirea drepturilor percepute, în conformitate cu articolul 15 din același regulament. În consecință, nu se poate admite ca procedura antidumping să nu poată fi dusă la capăt sau ca o decizie de instituire a unui drept antidumping definitiv să nu poată fi adoptată din simplul motiv că societățile vizate de dreptul antidumping provizoriu au procedat la creșteri bruște de preț după încheierea perioadei acoperite de anchetă.

28. Prin urmare, motivul invocat de NTN trebuie respins.

III — *Cu privire la motivul care se întemeiază pe nelegalitatea și pretinsa lipsă a motivării pentru respingerea a priori a propunerilor de angajament în materie de prețuri*

29. Reclamanta susține că excluderea oricărui angajament exprimat la considerentul 24 din regulamentul în litigiu este nelegală. În cauză, propunerile sale nu au făcut obiectul unei examinări pe fond, ci au fost respinse *a priori*, ceea ce ar fi cu atât mai nejustificat întrucât aceasta și-a respectat întotdeauna angajamentele. Reclamanta consideră că, în cazul în care este de competența instituțiilor să decidă dacă un angajament poate fi acceptat, acestea trebuie să-i motiveze respingerea în urma unei examinări individuale, lucru care nu a fost făcut în cauză.

30. În primul rând, din actele de la dosar rezultă că propunerile de angajamente ale reclamantei au fost respinse în urma unei examinări individuale, în cursul căreia a fost invitată să-și exprime opiniile cu privire la criticile formulate de Consiliu împotriva propunerilor menționate.

31. În continuare, trebuie să se amintească că, în ceea ce privește capătul de cerere privind lipsa motivării, în conformitate cu jurisprudența constantă, în special hotărârea din 26 iunie 1986 (Nicolet Instrument, 203/85, Rec. p. 2049), motivația solicitată de articolul 190 din tratat trebuie să indice, în mod clar și neechivoc, raționamentul autorității comunitare, autorul actului incriminat, astfel încât să le permită părților în cauză să cunoască justificările măsurii adoptate pentru a-și apăra drepturile, iar Curții să își exercite controlul.

32. Această cerință a fost îndeplinită în cauză prin motivele expuse în considerentul 24 din regulamentul atacat, din care rezultă că experiența acumulată în sectorul rulmenților cu bile a demonstrat că angajamentele nu constituie o soluție satisfăcătoare pentru problemele provocate de practicile de dumping în acest sector.

33. În cele din urmă, este necesar să se sublinieze că, acționând astfel, instituțiile au aplicat în mod corect textele și au îndeplinit funcția atribuită de legislația comunitară.

34. Nicio dispoziție a Regulamentului nr. 3017/79 nu obligă instituțiile să accepte propuneri de angajament în materie de prețuri. Din contră, din articolul 10 din regulament rezultă că este de competența instituțiilor să determine caracterul acceptabil al unor astfel de angajamente, în cadrul puterii lor de apreciere. NTN nu a demonstrat că motivele refuzului de a lua în considerare propunerile de angajamente pe care le formulase, prezentate la considerentul 24 din regulamentul în litigiu, ar depăși marja de apreciere recunoscută instituțiilor.
35. Prin urmare, motivul invocat de NTN trebuie respins.

IV - Cu privire la motivul întemeiat pe o încălcare a principiului proporționalității

36. Reclamanta susține că, fondând existența prejudiciului suferit de industria comunitară pe creșterea importurilor de un tip limitat de microrulmenți cu bile în Comunitate în 1982 și 1983, Comisia a demonstrat că instituirea unui drept antidumping care privește totalitatea microrulmenților cu bile nu era justificată și că, în consecință, principiul proporționalității între prejudiciul suferit și valoarea dreptului antidumping instituit nu a fost respectat.
37. Din considerentele 23-32 din Regulamentul nr. 744/84 la care se referă considerentul 21 din regulamentul atacat, reiese că, în cazul în care Comisia se referă, în special, la creșterea importurilor „unui număr limitat de tipuri de bază” de microrulmenți cu bile, aceasta a stabilit, de asemenea, că totalitatea vânzărilor de microrulmenți cu bile produși de industria comunitară a scăzut cu 13,3% între 1979 și 1983 și că partea de piață a acestei industrii a scăzut, în aceeași perioadă, de la 72 la 60,9%. De asemenea, aceasta a demonstrat că respectiva situație a cauzat prejudicii semnificative industriei comunitare în cauză, pe plan financiar și în domeniul ocupării forței de muncă.
38. Instituirea unui drept antidumping care afectează importurile tuturor microrulmenților cu bile, originare din Japonia, nu poate, în aceste condiții, să fie privită drept contrară principiului proporționalității.
39. Ultimul motiv, nu este, prin urmare, întemeiat și trebuie să fie respins, la fel ca și întreaga acțiune.

Cu privire la cheltuielile de judecată

40. În conformitate cu articolul 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA (a cincea cameră)

hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă reclamanta la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor ale intervenientului.

Galmot

Schockweiler

Everling

Joliet

Moitinho de Almeida

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 7 mai 1987.

Grefier

Președintele celei de a cincea camere

P. Heim

Y. Galmot